

РЕШЕНИЕ

№ 7337

гр. София, 04.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **11250** по описа за **2024** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК във връзка с чл.74 ЗМВР.

Образувано е по жалба на С. П. П. от [населено място],[жк],[жилищен адрес] срещу Решение №3551 от 1.08.2024г. по адм.дело №2909/24г. на СРС, с което е отхвърлена жалбата на П. и е потвърдено задържането му със заповед за задържане рег.№2263з-160 от 31.01.2024г. издадена от полицейски орган при 02 РУ-СДВР-М. С. за срок от 24 часа.

По изложените в жалбата съображения- се моли да се уважи същата като се отмени решението на СРС и вместо него се постанови ново, с което се отмени задържането на жалбоподателя. Твърди се, че същият не е съпричастен с дейността на останалите две лица, които е превозвал. Допълва се, че при задържането не му е осигурен достъп до лекарства и адвокат. Визира се, че задържането е продължило прекомерно дълго, поради което същото не съответства на целта на закона. С оглед това –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа лично от оспорващия, както и от адв.К.. Претендират се разноси.

Ответната страна – чрез писмено становище от юрк.Г. оспорва жалбата и моли да се остави без уважение. Претендира юрк.възнаграждение, както и възразява за прекомерност по разноските на другата страна.

Представителят на СРП предлага жалбата като неоснователна да се отхвърли.

Подчертава, че е налице по-висш интерес за разкриване на престъпните деяния от правата на лицето и тяхното засягане в случая.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок –от 28.08.2024г. при връчване на 10.08.2024г., същата е депозирана от лице с правен интерес, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

КАСАЦИОННИЯТ СЪСТАВ намира жалбата за неоснователна по следните съображения:

На първо място не е спорно, че със заповед за задържане на 31.01.2024г. С. П. на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР при данни за престъпление по чл.354а, ал.3 от НК –държане на наркотични вещества –е задържан в 13,40 и е освободен на следващия ден в 13,30ч..

СРС, за да потвърди задържането е приел, че заповедта е издадена от надлежно лице въз основа на представеното удостоверение, при осъществяване на посоченото правно основание на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР–данни за посоченото деяние. Прието е, че е имало и необходимост лицето да бъде задържано, за да се преустанови извършваното деяние. С оглед изложеното е направена констатацията, че не се установява незаконосъобразност на задържането.

Касационният състав напълно споделя изводите на СРС. Посоченото правно основание на чл.72, ал.1 т.1 от ЗМВР изисква да има данни за престъпно деяние. Не следва да е установено и доказано същото като е достатъчно да има съпричастност на дееца към посоченото престъпление като такава съпричастност е безспорна без оглед на това по какви причини деецът се е приобщил към лицата, държащи наркотични вещества. Ирелевантно е дали или не е знаел с какво се занимават. При претърсването на автомобила му, е установено вещество, отговарящо на наркотично, поради което е обосновано деецът като водач и собственик да бъде задържан. На посочения етап от разследването ответникът не е можел и не е трябвало да разполага с други данни и по-конкретно каква е съпричастността на П.. Случайно ли е приобщен останалите лица с цел само да ги превози срещу заплащане. По възражението на защитата, че срокът за задържане е неоправдано дълъг- в закона е регламентирано задържането да е до 24часа, като не се установява заповедта при издаването ѝ да е постановена в преследване на друга, освен на законоустановената цел.

Доводите на касатора във връзка с представеното решение на ТЕЛК пред настоящата инстанция са неотнормими. Не е установено да е поискал и да не му е предоставена лекарска помощ, а точно обратното. Касаторът споделя, че е предложена такава, но при заплащане, поради което е отказал, както и не оспорва, че е подписал декларация, с която е уведомен за правата си включително и правото на адвокат. Тези обстоятелства подробно са обсъдени от СРС в решението вкл. и за същността на задържането, поради което касационният състав препраща към тези мотиви като подробни и обосновани на основание чл.221, ал.2 от АПК, без необходимост да ги преповтаря. Посочено е, че впоследствие задържането не се определя от привличането на лицето в качеството му на обвиняем за посоченото престъпно деяние, за чието задържане първоначално е установена съпричастност. Правилно е визирано, че заповедта отговаря на изискванията за форма и мотивираност- в същата са посочени фактическите основания за издаването ѝ. Тези факти са достатъчни лицето да разбере защо е задържано. Правилно е подчертано, че липсва законово изискване в заповедта

да се посочват детайлни подробности касателно конкретното дознание. СРС е допълнил, че мотивите могат да се представят и допълнително като в тази връзка се е позовал на докладната записка до началника на 02 РУ, което се споделя и от състава. В заключение обосновано СРС се е позовал на съдебната практика и на практиката на ЕСПЧ.

Следва да се допълни, че преценката за законосъобразността на акта се прави към момента на постановяването му като към този момент е имало данни, както изисква закона, за съпричастност на П. към описаното в заповедта престъпление, поради което е правилно задържането му без оглед на това дали е лице, което е инвалидизирано, или лице на възраст, каквито доводи се правят през касационната инстанция. Житейските оправдания за участието в посоченото деяние, не обосновават незаконосъобразност на задържането като ответникът е действал законосъобразно към момента на същото.

Следователно жалбата на П. е неоснователна и следва да се отхвърли.

Съставът не намира, че на ответника следва да се присъди исканото юрк.възнаграждение по чл.26 от НИПП вр. със ЗПП от 100лв., доколкото процесуалният представител не се е явил в съдебно заседание. В приложената молба няма подробно становище по отношение неоснователността на касационната жалба като бланкетно е посочено, че същата е неоснователна. С оглед това и представените данни, че лицето е нетрудоспособно, без доходи, съдът намира, че не следва да се осъжда за юрк.възнаграждение.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3551 от 1.08.2024г. по адм.дело №2909/24г. на СРС, с което е отхвърлена жалбата на С. П. П. и е потвърдено задържането му със заповед за задържане рег.№22633-160 от 31.01.2024г. издадена от полицейски орган при 02 РУ-СДВР-М. С. за срок от 24 часа.

Решението е окончателно.